

[Aksel Larsen.]

henhold til en udtalelse, han har fremsat til et herværende blad, heller ikke at være så glad ved Marshallplanen.

Det er rigtigt, hvad jeg har sagt, at vi mister vor økonomiske selvbestemmelsesret, fordi vi har godkendt den europæiske konvention og godkendt Marshalloverenskomsten, og det kan ikke nytte noget, at ministeren siger, dette ikke er tilfældet. Ministeren har nemlig for få uger siden sendt en friliste til Paris, og den var efter hans inderste overbevisning det længste, man overhovedet kunne strække sig til; dertil og ikke længere. Så kom Parismødet; han måtte fare derned over hals og hoved, og det endte med, at Danmark stemte for Parisbeslutningen — og så kan man pludselig godt udvide frilisten.

Ja, jeg skal ikke give mig til at snakke om ministerens tidligere udtalelser med hensyn til, hvor lunt vi ligger i svinget og alt det dér, men jeg vil blot erindre ministeren om, at der fredag den 4. november var et fire-spaltet forside-interview med ham i „Social-Demokraten“, og ministeren har ikke senere dementeret dette interview. Ifølge dette interview skal ministeren have sagt følgende, som jeg med den højtærede formands tilfaldelse gerne vil citere:

„Der bliver næppe tale om større udvidelser af de frilister, Danmark for et par uger siden sendte til Marshallorganisationen i Paris, og på ministerrådsmødet i onsdags blev hovedlinierne i den danske regerings økonomiske politik i realiteten accepteret. . . .“

Altså umiddelbart efter, at ministeren kom hjem fra Paris, sagde han: der bliver ikke tale om større udvidelser af de frilister, vi har sendt til Paris, dertil og ikke længere. Der var visse partier i denne sal, der ville presse ham til at gå længere, men han sagde nej, det ville være økonomisk ødelæggende for Danmark. Det, jeg fik ud af det ærede medlem hr. Einer-Jensens tale, var, at medens man efter de frilister, der for få uger siden blev sendt til Paris, havde tænkt sig at frigive 40 pct. af foderstofimporten, 25 pct. af råvareimporten og 17 pct. af importen af bearbejdede varer, så vil de tilsvarende tal nu blive 52 pct, 38 pct. og 25 pct. Hvordan var det, ministeren sagde fredag den 4. november? „Der bliver næppe tale om større udvidelser af de frilister.“ Men en udvidelse fra 17 til 25 pct. turde vel nok siges at være temmelig stor.

Det ser altså ud til, at ministeren, da han kom hjem, har vurderet det hele for-

kert, og der er kommet en betydelig udvidelse af frilisterne.

Det er naturligvis ikke muligt på nuværende tidspunkt, i hvert fald ikke for os, at bedømme, hvilke følger disse udvidelser vil få. Det er det ikke, fordi vi først har fået tallene for små to timer siden af det ærede medlem hr. Einer-Jensen, og fordi vi ikke kender detaillerne, som jeg ikke tvivler om er kendt af dem, der har siddet i udvalget. Men når jeg tænker på, hvad regeringspressen og hvad ministeren forkyndte, da man udarbejdede frilisterne før Pariskonferencen, hvor man erklærede, at det var det yderste, man kunne strække sig til, dersom der ikke skulle blive arbejdsløshed i meget stort omfang, så må man være betænkelig med hensyn til denne udvidelse af frilisterne, for så vil det medføre vanskeligheder for industrien og arbejdsløshed. Det ærede medlem hr. Einer-Jensen sagde da også, at det var et dristigt skridt, og det kan man vel udlægge sådan, at det ærede medlem og måske hele udvalget egentlig ikke er klar over, hvilke konsekvenser dette skridt får. Men jeg synes nu ærlig talt, at det er farligt at tage økonomiske skridt, hvis konsekvenser man ikke kan beregne.

Der er af de borgerlige partier sagt, at nu er man nødt til at enes om dette, men det betyder ikke, at man godkender f. eks. devalueringen — noget sådant sagde det ærede medlem hr. Aksel Møller. Nej, men man bør bemærke, at da vi havde den såkaldte storpolitiske debat under første behandling af finanslovsforslaget, blev der løbet storm mod regeringen eller angiveligt løbet storm mod regeringen, og man forsøgte at demonstrere en uenighed af den anden verden netop om den økonomiske politik. Nu hvor det kommer til stykket, nu hvor man er kommet til realiteterne, nu hvor man skal træffe konkrete afgørelser om den økonomiske politik, er man aldeles ikke uenig, så er man enig. Det bekræfter det, vi sagde dengang, at uenigheden er noget, man forsøger kunstigt at foregive. Den er ikke reel, for man har hele tiden været rørende enig om hovedlinierne for vor økonomiske politik. Man har i enighed godkendt Marshalloverenskomsten, i enighed godkendt Atlantpagten, og derfor tror vi ikke på den uenighed, man foregav under debatten ved første behandling af finanslovsforslaget.

Vi er af den opfattelse, at hvis man ikke vil komme ud for meget skæbnsvangre konsekvenser, bør man lade være med at